

(המשך מעמוד 6)

החוק המצרי העלאתם בדרגה יכולה לעורר רושם שלילי מאוד במצרים, שעדימה יש כיום לישראל יחסי-שלום. מצד שני, כלפי חברי-הרשת עצמם זהו מעשה של צדק. לא הם היו אחראים לשיקולים המוטעים של האחראים בישראל. הם מילאו הוראות ועשו מה שעשו מתוך התנדבות אידיאליסטית, כאמונה שלמה שהם משרתים את מדינת-ישראל. התורה מגיעה להם.

מדיניות

עור ברווז

עור ניצחון מסעיר של שימעון פרס התגלה למחרת בדיבור ריק

עור ברווז הופרש השבוע. ואחרי שהופרש, הופרש.

שרהחוק שימעון פרס נפגש עם שרהחוק הסובייטי, ארוארד שוור-דנדיה. אחרי הפגישה נמסר מפי דובריו של השר הישראלי כי חל שינוי עצום

קובנר מעיד במישפט-אייכמן כנבי'דם - דיום סווח!

בעמדת הסובייטים: הם ויתרו על הריישה שאש"ף ישתתף בוועידה הבינלאומית, ששימעון פרס מטיף לה. המסקנה המרומזת: עור הצלחה גדולה של פרס.

כמעט מייד בא התיקון: השר הסר כייטי אמר לעמיתו הישראלי שאש"ף ישתתף על השתתפותו הנפרדת בוועידה, ויאות להצטרף למישלחת ירדנית-פלסטינית, תקבל כרית-המוע' צות את החלטתו.

משמע: הרבר תלוי באש"ף. היתה זאת רחיה ריפלומטית של דרישת פרס, "לאו" בתחופשת של "כן, אא..."

מדינה בדרך. כבר למחרת היום שם יאסר ערפאת: קץ למהלך. הוא הודיע כי אש"ף יסכים להצטרף למישלחת ללתי-לעריבית, אך בשום פנים לא למישלחת ירדנית-פלסטינית.

ההכרל ברור: אילו הצטרף אש"ף למישלחת ירדנית-פלסטינית, היה מכיר בעליונות המלך חוסיין. ואילו השתתפותו במישלחת כלי-ערבית, מטעם הליגה הערבית, תהווה הכרה במעמדו כמדינה-בדרך, השווה לשרה המדינות הערביות.

באותה הזדמנות הרג ערפאת גם את הברווז של צ'רלי ביטון (ראה הנוון). הוא הודיע שלא מסר שום מסר לראש ממשלת-ישראל וממלא-מקומו.

אישים

האיש בעל קובע-הפלדה

אבא קובנר היה הדיסק מיוסף טבנקין: סמל השואה והגולה ההרוסה

זה היה ערב הקרב על אישורו, היא אשדוד של כיום, באחד ביוני 1948.

בשרה הפתוח, מצפון לעיירה העי-רבית, התקצבו הלוחמים, אנשי גיבי-עתי. בעודם מכינים את מכשיריהם ובורקים את נישקם, הסתובב ביניהם איש לא מוכר. הוא היה נמוך-קומה, כפוף קמעה, וחבש קובע-פלדה שגראה ענקי על ראשו. הוא נראה מוזר ותימוני בסביבה זו.

סיפר על כך הספר בשדות פלשת, 1948:

„אבא קובנר, קצין-ההסברה החטי-בתי, נואם. זו הפעם הראשונה שמישהו ממשלה-החטיבה מדבר אלינו כמישרין, ופרט זה, יותר מאשר כל פרט אחר, מבחיר לנו את חשיבותה המכרעת של הפעולה.

„אבא קובנר מסביר את הפעולה... ההלילה תשמעו בפעם הראשונה את רעם התותחים שלנו... חיל האוויר, חיל-התותחים וחיל-הרגלים יפעלו הפי-עם במשותף... כל אשר אפשר היה לתכנן ולהכין מראש תוכנן והוכן... עתה תלוי הכל בעודרוחכם בשעת ההתערות..."

„הדברים משפיעים. כך עור לא דיכרו אלינו..."

איש סאנסילוב. היתה זאת הופי-עת-הכוכרה של אבא קובנר, אדם שלא היה ידוע או ברבים, משורר שהיה פרטיון בימיה-השואה. תחילה עורר חיוך סלחני. עולה חדש. לא „משלנו". אך בהדרגה למדו חייליה-החטיבה, רובם ילידי-הארץ, להעריך את האיש.

הוא הוציא לאור דף קרבי יומי, שגרי-עך לעדכן את כל חיילי החטיבה לגבי המרחש בחזית שלהם. הדף היה מנוסח בסגנון זר ומזור: „כלבי'דם - דינם מוות... מוות לפולשים...". זה לא היה הסיגנון הארצישראלי, שאותו ירש צה"ל החדש מן הפלמ"ח. הוא הוכיח יותר את הקומיסאר הפוליטי הסובייטי בספר שהיה אז באופנה - אונטי פאנפילוב. אך החיילים אהבו את הדף, והם למדו לאהוב את קובנר.

גם בקרב תנועת השומר הצעיר היה קובנר דמות חריגה. הוא היה לאומני, כמעט ימני. זכר השואה הטביע חותם עמוק על אישיותו ועל שירתו. חלק גדול מזמנו הקדיש להזכרת השואה.

במישפט ארולף אייכמן הופיע כעד, ועדותו היתה אחת המרתקות והמי-ועזות במישפט כולו.

השבוע נפטר אבא קובנר. הוא נקבר יום אחד אחרי הלווייתו של יוסף טבנקין (ראה עמוד 6), שמילא גם הוא תפקיד בולט במילחמת העצמאות. אך השניים היו שני הפכים: בעוד ש„יוסף" ליה" היה אבי-טיפוס של נסיך צרבי, סמל ההתיישבות והקיבוץ, היה קובנר סמל השואה והגולה שנהרסה.

כמשך חודשים רבים התייסר קובנר במחלתו. בסוף ימיו לא יכול היה לדבר, כי תיבת-הקול „כרתה מגרונו. אך עד הסוף היה בעל מחשבה בהירה, והוא עורר הספיק בימים האחרונים לכתוב ליצחק רבין ולשבח אותו על דבריו כמתנה-הריכוז רכאו.

ציון צפריה העולם הזה

ב יום השלישי השבוע נראה מיג"ר רש האימונים של בית"ר ירושלים, בשכונת בית-זגן, כמו ככל יום-אימון אחר.

שחקני האלופה רצים על המיגרש בתילבושת השחורה-צהובה המסורתית. מוטלה שפיגלר צועק, נוף, צוחק ומוכיח מרי כמה דקות את כושרו כבעיטות עליצות לשער. קומץ אוהדים

עונש - לא! הגנה עצמית - כן!

אחד הפשעים החמורים ביותר בימי-הביניים היה הפגיעה בגופו של כרוז.

הכרוז לבש בגדים מיוחדים, ועליהם הסמל של מלכו ומדינתו. הוא חצה את הקווים במהלך הקרב, עבר גבולות במילחמה, נדד בדרכים. בכל מקום היה חסין.

תפקידו של הכרוז היה לשאת את המסר של מלכו אל יחיד ואויבו. הכל הבינו כי לשם כך דרושה לו חסינות. איש לא העז לפגוע בו. כי הוא נשא את המסר של הריבון.

בימינו נתון העיתונאי במצב דומה. הוא מעביר את המסר. הוא מדווח על קרבות במילחמה, על הפגנות ומהומות. הוא מוצא את עצמו לא אחת בין הלוחמים. אך הכל צריכים להכיר בחסינותו, כי זהו כורח תפקידו.

כאשר נפגע עיתון זה, כפי שקרה עתה, כאשר נעשה ניסיון לרצוח כתב-ספורט אחרי מישחק, יש לנקוט את האמצעים החמורים ביותר כדי להחניק תופעה זו באיבה. אחרת תתפתח כאן פורענות, שתערער את אחד היסודות של המישטר הדמו-קרטי: חופש-הדיוח של העיתונאי, המשמש כעין וכאוזן של הציבור, שהוא הריבון בימינו.

יש כאן קו אדום. כל מי שעובר אותו צריך לדעת כי הדבר לא ייסלח.

שום עיתונאי אינו יכול להתייחס בקלות-דעת לרעיון של הטלת חרם עיתונאי. עצם הרעיון הזה יש בו משהו מקומם.

כי חרם כזה הוא הצד השני של המטבע של הצנזורה וההגבלה של חופש-העיתונות. נוצר מצב של פאר-אדוקס: הטלת מיגבלה על חופש-העיתונות למען השמירה על חופש-העיתונות.

זהו נשק מוכן. חופש-העיתונות אינו רכושם של העיתונאים. הוא רכושם של הציבור כולו. אם מותר לעיתונאים להגבילו, ולוא גם למען מטרת צודקת - מי ישלול זכות זו מפוליטיקאים, משוטרים או משופטים?

מה גם שזוהי סנקציה קולקטיבית, המוטלת על גוף שאשמתו לא הוכחה. משהו בדומה להריסת בתיהם של „מחבלים" לפני שהובאו למישפט, הטלת עונש קולקטיבי על ציבור בשטחים הכבושים. מי שמתקומם נגד תופעות אלה, אינו יכול לקבל באדישות את החלטת החרם כעונש.

יכולה להיות לחרם הצדקה על רקע אחר - לא כעונש, אלא כצעד של הגנה עצמית.

אם אכן נוצר מצב שבו חוששים עיתונאים לכתוב נגד בית"ר ירושלים, מחשש מן יבולע להם אישית וגופנית, כי אז צודקת ההחלטה שלא לכתוב עליה כלל.

אחרת ייווצר מצב לא-נשוא: שמותר רק לכתוב טובות על הקבוצה, ואסור לכתוב עליה רעות.

איני בטוח שזה אכן היה המניע האמיתי להחלטה. איני בטוח שההחלטה עצמה היתה שקולה ואחראית, ולא פרי של התרגשות חולפת.

כמי שנתפס בעצמו כמה פעמים קורבן למעשי-אלימות, ובכלל זה גם התנקשות-בחיים באמצעות סכין, איני אדיש למעשה-תועבה זה. אך גם ברע זה אין לאבד את חושי-המידה.

יתכן שחופש-העיתונות הוא דבר חשוב מדי מכדי להשאירו בידי העיתונאים. א.א.

בית"ר

קטן יושב ביצעים החרשים ומביט בשחקנים.

בחדר-ההלבשה מסתובבים עסקנים, מאמני-הכושר, כמה אוהדים, ואברם לוי, מנהל הקבוצה. יו"ר תנועת-החרות כירושלים, ראובן (רוכי") ריבלין, קופץ פנימה לכמה דקות. הוא בא לראות מה קורה במיגרש, לומר כמה מילים ללוי, וממשיך בדרך. מי שהיה נקלע למיגרש בבית-זגן במיקרה, לא היה מנחש שבי-ת"ר מעורבת השבוע בתקרית חמורה ביותר.

יומיים לאחר שהכריז איגוד-הערי-תונאים הארצי על הפסקת סיקור קבוצת בית"ר-ירושלים, יומיים לאחר שהכריז האיגוד על חרם על קבוצת-המנורה, עסקו שחקניה, אוהדיה ומנהליה-בבויכוח האם החרם צודק או לא. ויכוח שדחק לשוליים את העניין עצמו: עיתונאי נדקר בכל חלקי גופו, על-ידי אלמוני שניסה לרצוח אותו, כסיום מישחק של בית"ר ירושלים.

היד נפרסה לשניים

ב יום השבת האחרון סיימה בית"ר ירושלים את מישחקה בבולומפילד. נגד הפועל כפר-סבא בתוצאה 2:1. מיג"ר של בולומפילד הפך בשנים האחרונות למיגרשה הביתי של הקבוצה הירר שלמית. מיגרש ימק"א בבירה אינו כשיר למישחק-כדורגל לקבוצות בליגה הלי-אומית. הוא מוזנח, ביצעים אי-אפשר לשבת, הגדרות פרוצות והדשא עלוב. הירושלמים עברו לתל-אביב.

צדוק יחוקאלי, כתב הספורט של יד-עווח אחרונות, יצא את מיגרש בלומפילד בדרך למכוניתו.

כשצעדתי לכיוון המכונית, עצר לידי מוטלה שפיגלר וצעק, צלצל אליי בערב! אמרתי בסדר והמשכתי. נפרדתי משמואל חיות, העיתונאי שהיה איתי.

את רלת-המכונית, הכנסתי רגל אחת פנימה והגנתי את הפינקס שלי כמושב הימני.

ראיתי אדם המתקרב לכיווני בצע"דים רגילים לגמרי. שניה לפני שהוא עבר לידי, נזכרתי פיתאום במכות שח"טפתי לפני חצי שנה מאוהדי בית"ר. התפללתי שהוא יעבור והסיט הריגעי הזה ייגמר.

הוא פנה אליי ושאל: יחוקאלי? אמרתי כן. עוד לפני שהספקתי להגיד מילה נוספת, הוא התכופף, גחן לעברי ושלה לי אגרוף שמאלי.

ידו היתה מאוגרפת, והיתה בה סכין קפיצית. הוא חתך אותי פעמיים בזרוע וברגל. ראיתי את היד שלי נפרסת